

Der er eksempler – jeg er selv et af dem – på, at man nægter folk at føre et sandhedsbevis, i hvert fald et sandhedsbevis, der går i retning af, at folk kan sandsynliggøre de påstande, som de er fremkommet med. Derfor er § 266 b en politisk censurparagraf, som ikke hører til i et samfund som det danske.

Formanden:

Tak til hr. Morten Messerschmidt. Så er det ordføreren for forslagsstilleren hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Ja, hermed har vi jo med hr. Morten Messerschmidts tale fået det bevis, som man har ønsket. Her har vi dokumentationen af, at det ikke hjælper at føre sandhedsbevis for det, man har sagt. Man bliver dømt, fordi man ikke er tilhænger af, som det hed, den multietniske vision. Og det svarer jo også til adskilligt andet.

Professor Ole Hasselbalch gjorde mig opmærksom på et læserbrev i Ekstra-Bladet den 5. april 1997, hvor en formand for Islamic Students Organisation, der hedder Abdallah, beskriver danskerne som slaver af druk og narko, ligesom han mener, at vi kun kan takke os selv for, at muslimerne får flere børn end os, og at vores sociale system udnyttes, idet den kloge narrer den mindre kloge.

Sådan er der det ene tilfælde efter det andet på, hvordan det i realiteten er danskerne, der bliver undertrykt i deres eget land. Enhver, der lever bl.a. i København, ved jo, hvordan københavnske piger af indvandrere bliver kaldt for ludere, og hvordan de på alle måder hånes og betragtes som undermålere, fordi de jo altså åbenbart ikke deler synspunkter med dem, der er optaget af at søge at gøre sig til en slags herskerklasse i landet.

Når der så er tale om, at de bespottede og forfulgte tager til genmæle, kommer racismeparagraffen straks og dømmer dem som skyldige i forhånelse. Sådan er det den bagvendte verden, og jeg må jo altså sige, at når der så kommer et beskendent lovforslag som dette, der simpelt hen tillader danskere at tale deres modersmål jævnt og uslebent og sige fra over for den undertrykkelse og forhånelse, de tit er genstand for, ja, så bliver dette lovforslag af alle de retfærdige dømt til at være noget, som man må tage meget stærk afstand fra.

Jeg må sige, at jeg forud havde sagt til mig selv, at der da ikke kan være nogen, der kan finde noget argument imod, at man simpelt hen indfører et stk. 2 i denne § 266 b, som giver mulighed for at befri dem, der måske bruger et lidt hjælpeløst dansk, fra at blive straffet. Men det er der altså.

Der er retfærdige mennesker, som har deres store retfærdighed, hvilket betyder, at der er ikke noget som helst, der gør indtryk på dem, heller ikke at vi her taler om to årtiers praksis – to årtier, hvor vi har set almindelige danskere gang på gang blive kujonerede og terroriserede, så de ikke har turdet sige fra over for det, der skete, sådan at den offentlige debat blev til en slags karikatur, hvorved, man kan sige gudske-lov, systemskiftet i 2001 fik en slags vulkansk karakter, fordi det kom fra det dybe, undertrykte bagland, som ikke egentlig havde fået lejlighed til at tale frit ud.

Kl. 17.35

Dette beskudne lovforslag er forsøget på at give danskerne mulighed for at kunne tale frit uden at skulle terroriseres. Og jeg må som sagt sige, at jeg hilser det med både forbløffelse og beklagelse, at det viser sig, at der skulle være modstand imod det.

Jeg kan kun sige, at danskerne jo så på anden vis må søge at klare sig og få mulighed for at tale frit her i landet. Det er i hvert fald tydeligt, at dets folkevalgte ikke er interesserede i at give dem den frihed til at tale et dansk, der måske kan være jævnt, enkelt og uslebent, og det kan derfor tage sig ud som en forhånelse, men de kan jo altså forklare sig, når de får mulighed for det.

Formanden:

Tak til hr. Søren Krarup.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.